

τόσαις ψυχαῖς πυρπολικαῖς ἀναψεν ἡ φωνή Σου
 ὅσαις ἐλπίδες σήμερα μᾶς δίνει ἡ μορφή Σου.

Τὸν ποιητὴ τοῦ Βίκτωρος, τὸν ψάλλη τοῦ Κανάρη,
 τοῦ Πατριάρχου, τοῦ ὄρφανοῦ, τῆς Κρήτης, τοῦ Κριάρη,
 Ναὶ, τὸν Παράσχο, τ' ὄνειρο αὐτὸ τὸ μακρυσμένο
 ὁμήλικοι, τῆς Ἄγνωστης τὸν μόνον ἀγαπημένο
 φέρτε νὰ στεφανώσωμε ὅλοι ἀδελφωμένοι
 μὲ τ' Ἀπριλιοῦ τραντάφυλλα, μὲ δάφνη ἀγαπημένη
 Καὶ τοῦ Βολταίρου ἔδωκαν 'ς τὴν ξενητεία στεφάνι
 'ποῦ δὲν ἠμπόρεσε κι' αὐτὸς ὁ χρόνος νὰ μαράνη.

Δ΄.

Ἄντ'ι χαρὰ τὰ χεῖλη μου ἀν' λάλησαν θλιμμένα,
 ἄχ, δὲν ἔμπορουν ἄλλα νὰ ποῦν μὲ τὸ στανεῖο κλεισμένα.
 Μονάχα, Σὺ Παράσχε μου, Σὺ θέλεις τὸ πιστεύῃ
 πῶς ἄλλος γίνεται ἕκνεῖς ἀν' τ' ὄνειρο ἀληθεύῃ.
 Ἡ δάφνη τῆς ἐλπίδας μας εἶν' ἀφιερωμένη
 'εἰς Σένα ὄπου καὶ τὴν καρδιά μᾶς ἔχεις χρισμένη.
 Παρέτηνε καὶ πήγαῖνε 'ς τοῦ Παρνασσοῦ τὰ μέρη
 κι' ἀν' σ' ἐρωτήσουν οἱ θεοὶ—'εἰς τέτοιο καλοκαῖρι
 πῶς ἐμαχράθηκεν αὐτή;—εἰπέ Τους πῶς ἀκόμα
 ἀπ' ὅτου 'πῆρε ὁ Βόσπορος 'ς τὸ ρέμμα του τὸ πτώμα,
 τὸ πτώμα ἐκεῖνο, τὸ γνωστό... ἀπλώνει τὰ νερά του
 κι' ἀπομακραίνει ὅ,τι ἀνθεῖ μὲς 'ς τὴν ἀκρογιαλιά του.

Αὐτὰ, αὐτὰ θεὸ νὰ εἰπῆς τὸ Πάνθεο ἀν' ἀνοίξῃ
 κι' ἄλλους θεοὺς γιὰ νὰ δεχθῇ μεθ' αὐτοῦ ὅταν σμίξῃ
 μὲ τῆς Ἡπείρου τὸ κλαρὸ μ' ἀνθὸ τῆς Θεσσαλίας.
 Ἐ' ἄσπερο λουλουδί κι' ὁ σταυρὸς τῆς Λαύρας τῆς ἁγίας,
 νὰ ψάλλῃς ὅταν ἀναδῆς 'ς τὸν Ὀλυμπο ἀπάνου
 τῆς ξεχασμέναις συμβουλαῖς τοῦ Γέρου Καπετάνου
 μὴ λησμονήσῃς νὰ εἰπῆς μὲς 'ς τ' ἄσμά Σου τὸ θεῖο
 π' ἀρῆκας ἐξοπίσω Σου ἐν δίδυμο μνημεῖο.